

som en Erstatning, men egentlig gaaer den ikke op i noget enkelt Begreb. Men det er en almindelig Erkjendelse, at man skal lette de Indviders Tilstand, som for deres Fædrelands Skyld og i deres Bestræbelser for at have dets Ret ere komne til Skade, og det forekommer mig derfor, at det var ufsælsomt, om der idetmindste kunde bruges saadanne Udtryk, som tilkjendegav, at man ikke skulde tage det saameget skarpt med Uformuenhed. Det ærede Udvalg har rigtigt bemærket, hvorledes § 10 nærmest gaaer ud paa at gjøre den i Grundlovens § 89 hjemlede almindelige Forsørgelsesret for alle Trængende paa en noget extraordinair Maade anvendelig til Fordeel for Invaliderne, men dette forekommer mig dog at være noget for indskrænket. Ligejaa indskrænket er ogsaa Pensioneringen og Forsørgelsen af Enkerne, thi de skulle kun have denne, hvis deres Mand vare Invalider, eller deres Mand vare faldne i Krigen, eller ere dræbte under Tjenestens Udførelse, og da kun, forsaavidt de ere uformuende, eller som det hedder i § 16, forsaavidt de der til ere trængende. Dette er dog maaskee ogsaa noget for indskrænket, men jeg vil blot henstille til det ærede Udvalgs Overveelse, hvorvidt der kunde træffes nogen nærmere Bestemmelse, som kunde være noget mere betryggende for, at de ikke bleve for knapt behandlede; thi jeg indseer meget vel de store Banskeligheder, det kan have at bestemme disse Regler. Det ærede Udvalg synes selv at have været noget tilbøieligt til at følge det Princip, som var antaget i det Forslag, som i forrige Session kom fra Folkethinget, hvorefter betydelige Legemsbestadigelser skulde stige og for sig hjemle Afgang til Hjælp af Staten, hvilket ogsaa tildeels er overeensstemmende med det, der forhen har været antaget baade i Søkrigsartiklerne og i den Resolution, som under 26 Marts 1802 blev givet med Hensyn til Anvendelsen af de Fonds, som vare tilveiebragte, for at understøtte de Dvæstede og de Faldnes Efterladte efter Slaget den 2den April. Man kan ikke nægte, at det, naagtet det kan have Udskilligt imod sig, dog ogsaa kan have Endeel for sig, navnlig naar der til den Hjælp, som efter visse fastsatte Regler skulde ydes, blev søiet Afgang til en større Hjælp efter de indivi-

duelle Forhold af de extraordinaire Fonds, som maatte bestaae. Hvad jeg dog maa ansee for endnu vigtigere at iagttage ved denne Lov, er, at man paa ingen Maade stiller Noget ved den Rettighed, han allerede har erhvervet, og dette forekommer mig i visse Henseender at være skeet ved det forelagte Lovudkast, og ikke at være afhjulpet ved Udvalgets Forslag. § 40 hjemler vel Enhver at erholde den Pension, der allerede er tilstaaet, men derimod hjemler den ikke, at i alle Tilfælde de nu ansatte Personer, hvis Qualificationer til Pension ere byggede paa de nærværende Forhold, skulle nyde Pension i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Love, naar den ikke allerede er dem tildeelt. Det er tværtimod i § 41 fastsat, at de, som for Tiden ere berettigede til Pension efter de ved den kongelige Resolution af 23de Decbr. 1842 givne Bestemmelser, beholde den erhvervede Afgang til at blive pensionerede herefter, naar de ved denne Lovs Udstedelse have tjent i 20 Aar, men de, som f. Ex. have tjent 16 Aar eller derover, have i Kraft af denne Lov, naar de siden have gjort 20 eller 25 Aars Tjeneste, eller hvilkensomhelst Tjeneste, der efter Resolutionen danner Overgangen til en høiere Pension, Ret til at erholde den. Ligeledes finder jeg, at Enker og Børn, som efter Res. af 26de Marts 1802, ville have uskridig Afgang til at faae Pension efter dem, som ere faldne eller dvæstede i 1801 eller i 1807, paa ingen Maade bør tabe disse Rettigheder. Det ærede Udvalg har vel med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt at de hidtilgjældende Pensionbestemmelser skulle blive i Kraft til Fordeel for dem, som ere i en Stilling, der giver Pensionberettigelse, anført, at det ikke blev iagttaget ved Pensionsløven, at Embedsmænd skulde, i alle Tilfælde beholde Afgang til den Pension, som de hidtil have havt, og at der altsaa ikke kunde være tilstrækkelig Grund til at gjøre dette Princip gjældende i nærværende Forhold, men jeg maa bemærke, at der er en Forffjel, som jeg igtignok for min Deel ikke anseer for at være, af den Betydning, som blev tillagt den, men som dog gjorde Udsagnet for, at alle Embedsmænd, som for Fremtiden gaae af, skulle pensioneres efter den nye Pensionslø-